

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: J. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, pracoviště Ústí nad Labem, se sídlem Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2016, č. j. „X“**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 7. 2016, č. j. „X“, **se ruší pro vady řízení a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 7. 2016, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2016, č. „X“, kterým byl žalobci odňat invalidní důchod s odkazem na ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť mu z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 15%.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a považuje jej za nesprávné a nepřezkoumatelné. Obě posuzující lékařky nesprávně posoudily míru poklesu jeho pracovní schopnosti, z čehož následně vyvodily zcela nepochopitelné závěry. Žalovaná se vůbec nezabývala rozpory, jež vyplynuly z přeložených lékařských zpráv, a svou argumentaci týkající se skutkového stavu založila pouze na závěrech posudkových lékařek. Žalobce se domnívá, že žalovaná si měla vyžádat revizní lékařskou zprávu specialisty nebo znalce z oboru, neboť bez vypořádání rozdílných závěrů nelze objektivně přijmout závěr, že omezení hybnosti levého ramene je bagatelní a nemá tak podstatný vliv na míru pracovní schopnosti. Závěry MUDr. H. a žalovanou tvrzené skutečnosti, že žalobcem nebylo namítnuto

nezjištění důležitých okolností, týkajících se jeho zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků významných pro posudkový závěr, jsou z jeho pohledu v přímém rozporu s odpovědností odvolacího orgánu za zákonnost rozhodnutí, neboť takovou povinnost nelze přenášet na účastníka řízení a vytýkat mu ji. Žalobce je toho názoru, že stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti nebylo provedeno v souladu s ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), neboť z lékařských zpráv dovodil, že by jeho zdravotní stav měl být minimálně hodnocen podle kapitoly XV, oddílu B, položky 2, písm. b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž byla porušena nejen ustanovení zákona o důchodovém pojištění, ale rovněž i správního řádu. Žalobce proto navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2016 uvedla následující. Žalobce nebyl shledán invalidním pro první stupeň invalidity. K tomuto rozhodnutí žalovaná dospěla po prostudování dvou lékařských posudků vypovídajících o zdravotním stavu žalobce. Napadené rozhodnutí bylo obsáhle a dostatečně odůvodněno. Poněvadž žalobce zpochybnil správnost míry procentuálního poklesu jeho pracovní schopnosti, žalovaná navrhla, aby byl zdravotní stav žalobce přezkoumán Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, která se specializuje na posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech důchodového pojištění. Rozhodnutí ve věci samé pak ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 20. 3. 2017 žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované pak při ústním jednání před soudem konaném dne 20. 03. 2017 odkázala na písemné vyjádření k žalobě založené ve spisu. Žalovaná s ohledem na závěr posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva vnitra v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2017, jenž nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. M. V., pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při lékařské prohlídce dne 19. 4. 2016, posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že již nesplňuje požadavky pro přiznání invalidního důchodu. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce odpovídá 15%, tj. postižení uvedenému v kapitole XV., oddělení B, položce 3, písm. b), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 15 - 25%. Na základě tohoto posudku bylo vydáno dne 29. 4. 2016 rozhodnutí č. 610 810 1142, kterým se žalobci odnímá invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné námitky, kde nesouhlasil se zjištěnými závěry. Navrhoval nové posouzení jeho zdravotního stavu a přiznání invalidního důchodu prvního stupně invalidity.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 12. 7. 2016. Tento posudek byl vyhotoven lékařkou MUDr. D. H. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že posouzení v prvostupňovém řízení proběhlo v souladu s platnými předpisy sociálního zabezpečení a neshledala medicínské důvody ke změně posudkového závěru, který potvrdila a oproti předchozímu posudku zvolila horní hranici vyhláškou stanovené míry. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce odpovídá celkem 25%, tj. postižení uvedenému v kapitole XV., oddělení B, položce 3, písm. b), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byly námitky žalobce zamítnuty.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci byl žalobci odňat nárok na invalidní důchod, neboť dle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2016 pokles pracovní schopnosti u žalobce dosahuje pouze míry 15%, tudíž nesplňuje předpoklady pro přiznání invalidity prvního stupně. Napadeným rozhodnutím pak byly zamítnuty námitky žalobce, když posudková lékařka v rámci přezkoumání zdravotního stavu žalobce v řízení o námitkách rovněž dospěla k závěru, že pokles jeho pracovní schopnosti dosahuje 25%.

V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o tom, že se zamítají námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci již nenáleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla pracovní schopnost o méně než 35%, přičemž žalobce zastával názor, že mu náleží první stupeň invalidity.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti u něho činil nejméně 35%.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky MUDr. D. H., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.r.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce a posoudila také pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 25. 1. 2017. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen

odborným lékařem z oboru ortopedie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (odborné nálezy - úrazové chirurgie - MUDr. Š. ze dne 30. 12. 2015, ambulantní - MUDr. M. ze dne 17. 5. 2016, chirurgické - MUDr. R. ze dne 14. 12. 2015, ortopedické - MUDr. T. ze dne 24. 11. 2015, úrazového centra - 12. 1. 2015, ortopedické - MUDr. K. ze dne 8. 1. 2015), zdravotní dokumentace od obvodního lékaře MUDr. V., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, spisové dokumentace z námitkového řízení a vyšetření žalobce při jednání komise, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%. Posuzovaný je tak považován za invalidní pro první stupeň invalidity. Komise prostudovala veškerou doloženou odbornou lékařskou dokumentaci a zhodnotila zdravotní stav žalobce jako dlouhodobě nepříznivý, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti jsou čteně se opakující traumata a operační zákroky v oblasti obou ramen a mediální resekce pravého klíčku s osteosyntézou. Hybnost obou ramených kloubů je nad horizontálou bolestivě omezena při flexi a abdukci, zejména pravý ramenní kloub je značně omezen v rotačních pohybech. Posuzovaný je samostatně chodící bez potřeby opěrných či jiných ortopedických pomůcek. Funkce kolenních kloubů je lehce omezená, nicméně není v popředí zdravotního stavu posuzovaného. Ostatní onemocnění posuzovaného nemají dopad na jeho pracovní schopnost, tak aby způsobila invalidizaci.

Komise konstatovala, že z vyhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zřejmé, že se jedná z funkčního hlediska o středně těžké omezení hybnosti jednoho nebo dvou kloubů v důsledku poúrazových či pooperačních poruch a postižení. Žalobce tak s ohledem na jeho zdravotní stav spadá do skupiny zdravotního postižení uvedeného v kapitole XV., oddílu B, položce 3, písm. b), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro kterou je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 15 - 25%. Vzhledem k lehkému omezení funkce kolenních kloubů a dělnickému povolání žalobce, byla míra poklesu pracovní schopnosti komisí s využitím ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity navýšena o dalších 10%. Celkově tedy míra poklesu pracovní schopnosti byla vyhodnocena na 35%. K datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobce byl invalidní, přičemž šlo o invaliditu prvního stupně.

Dále komise konstatovala, že žalobce je i nadále schopen vykonávat výdělečnou činnost za předpokladu snížení nároků na tělesné schopnosti žalobce, především co se týká rozsahu a intenzity (manipulace s lehkými břemeny pod úrovní ramen). Komise dospěla k závěru, že žalobce je vzhledem ke svému věku schopen rekvalifikace k vhodnému zaměstnání.

Po zhodnocení výše předestřené důkazy, který byl proveden při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení. Posudek ze dne 25. 1. 2017, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, který ostatně nebyl žádným z účastníků řízení nikterak zpochybňován v řízení před soudem, poté co s ním byli seznámeni, a proto s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba je

důvodná, neboť žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobce vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem práva požadovat náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová